

"Een Leven met Paarden... "

Vanaf mijn prilste jeugd hebben paarden een belangrijke rol in mijn leven gespeeld. Mijn eerste paardje kreeg ik van Sinterklaas . Een stijgerend plastic miniatuurtje " Made in China " Er zat een gedichtje bij met de tekst dat het de Sint vreselijk speet dat hij mij geen echt paard kon geven. Jarenlang heeft het paardje op een stoel voor mijn bed gestaan. En voor het slapen gaan in het licht van de valse maan veranderde het speeltje in een echt stoer paard waarmee ik de wereld zou gaan veroveren.

Maar in het echte leven begon het op het strand van Scheveningen. Mijn moeder huurde elk jaar op het Luxe Bad een cabine voor de zomermaanden. Het grootste deel van de zomer werd dan ook op het strand doorgebracht. Wij kwamen als kinderen ook altijd donkerbruin gebakken na de zomervacantie weer op school terug. Iedereen vroeg dan vol bewondering waar wij in de vakantie waren geweest. Later toen ik begreep dat Scheveningen niet zo veel indruk maakte, veranderde ik het in Zuid Frankrijk. Dat klonk een stuk interessanter.

Maar ook op de regenachtige dagen als mama geen tijd of zin in mij had, werd ik op het strand geparkeerd. En zo kwam het ook voor dat je bij slecht weer je de gehele dag bibberend en akelig stierlijk liep te vervelen. Op die dagen waren het de badmannen die zich over mij ontvermden. Bij hen kon ik een beetje warm worden in de badmannen koets onder het genot van een grote bak slappe maar lekkere warme koffie. Ook aan de waterkant stond altijd een koets waarin een badman toezicht hield op de badgasten. Die liep dan altijd te toeteren, wild te gebaren en te vloeken op die rotmoffen die nooit luisterden en altijd dreigden te verzuipen. De term "Rotmof " heb ik van de badmannen geleerd. De koetsen waren een overblijfsel uit een tijd waarin de dames nog in badjurken en lange wollen badpakken naar de waterkant werden gereden. Als dan de vloed opkwam werd de koets altijd een stuk het strand opgetrokken en wel door een paard.

En wat voor een paard ! Het was een enorme brave Belgische Bonk met een onbestendig vaal kleurtje en een kort staartje. Het was badman Gijs die mij voor het eerst betrapte toen ik bij het dier een beetje beschutting zocht op een van die gure dagen. De badmannen uit die tijd waren stoere mannen in rode baaien broeken die voor een dubbeltje per dag de cabines veegden en het voetenteiltje van vers water voorzagen. Bij ons diende het teiltje ook om de Sherry koel te houden. Gijs was boos en vroeg of ik gek geworden was om zomaar bij dat grote beest in de stal te gaan zitten. Toen hij zag dat ik blauw was van de kou, streek hij over zijn grote hart en mocht ik voor het eerst in de koets met de hoge wielen om even warm te worden. En zo stapte ik in de wereld van de Scheveningse badmannen bij slecht weer

Daar zaten ze: Wout. Kees. Gijs. Job en nog een Kees !

Ze zaten aan een gammele tafel stevig te kaarten en keken nauwelijks op toen ik binnen kwam struikelen. Er hing een zware lucht van koffie, pruimtabak, rook en... Scheveningse Badmannen. Naast het fornuisje stond ook een teiltje met water en ik vroeg mij af waar dat voor diende. Nu daar kwam ik snel achter want plotseling hoorde ik een smerig geluid en zie ik tot mijn grote schrik een grote bruine fluim pruimtabak aan mijn voorbij schieten. Zo in het teiltje ! Daar was het teiltje dus voor. Vanaf die dag waren het mijn vrienden. En vooral Gijs wilde ik te vriend houden want die was de baas van het paard. Hij zorgde er voor dat de strandkoets op tijd van de waterlijn werd gesleept. En wie zat er op het paard tijdens die korte maar o zo spannende ritjes ? Precies...

Later dat seizoen mocht ik zelfs op het paard als het enorme dier van het strand naar zijn stal werd gebracht. We draafden dan over de Boulevard. Gijs op de fiets met het paard aan de hand en ik er op. Wat hadden we een bekijks en wat heb ik er van genoten. Dat het levensgevaarlijk was omdat ik alle kanten uit gleeed en nauwelijks op het grote beest kon blijven zitten heb ik nooit beseft. Gelukkig maar...

Ik heb nog geprobeerd om mijn moeder over te halen om het paard gedurende de winter bij ons in de garage te laten logeren. Want het was nooit het zelfde paard dat het volgende seizoen terugkwam tot mijn grote verdriet.

Jaren later is Gijs op het strand bij onweer door de bliksem getroffen. Het toen dienstdoende paard sloeg bijna op hol en kwam pas weer tot bedaren toen het dier aan de jas van Gijs kon ruiken. Gijs zelf heeft het niet overleefd...

Paardrijles...

Toen ik acht jaren oud was begon het pas echt te kriebelen. Ik moest en zou leren paardrijden. Ik had toen al een hond en op mijn lange wandelingen door de duinen en de parken rond de van Hogenhoucklaan in Den Haag waar ik woonde kwam ik regelmatig mensen en ook kinderen te paard tegen. Ook kwam ik regelmatig op de Oude Golf een gebied tussen Den Haag en Wassenaar waar regelmatig springwedstrijden werden georganiseerd door een Jachtvereniging met prachtige paarden, sjieke mensen, dure auto's en mooie meisjes. Dat wilde ik ook... Maar bij ons was het verre van sjiek. We waren tenslotte repatrianten uit de Grote Oost / Voormalig Nederlands Indië en een schoolvoorbeeld van kale kak met geen cent te makken. Ik had inmiddels al wel geleerd dat als je bij mijn moeder maar lang bleef zeuren ze vroeg of laat overstag ging al was het maar om er van af te zijn. Maar zo ver was het voorlopig nog niet.

Mijn beste buurvriendje was André. Bij André ging het er heel anders aan toe. De ouders van André bespaarden kosten nog moeite om de jongen een perfectie opvoeding te geven. Naar hun beste weten althans. Dus André moest op gitaarles, saxofoon leren spelen, op heilgymnastiek en mocht leren paardrijden. Maar daar had die arme jongen allemaal en helemaal geen zin in. André wilde met zijn

Meccanodoos spelen zeepkisten op wielen inelkaar timmeren. (Het liefst met een Solex-motor die ik dan weer in de prak reed) en was als de dood voor paarden. En er op gaan zitten ?! Dat al helemaal niet. Ook niet toen zijn moeder al een knipkaart had gekocht.

Daar had ik wel een oplossing voor. Ik stelde voor dat ik die kaart wel zou opmaken want anders was het zonde van het geld. Ja toch ! Die bewuste woensdagmiddag maakte ik voor de zoveelste keer de oude legerkisten open die op mijn kamer stonden en waarvan ik wist dat er spullen inzaten uit betere tijden. Zo ook een khaki-rijbroek en bruine rijlaarzen. En uitgedost met de veel te grote spullen stap ik op mijn fietsie en peddelde naar Wassenaar. Op weg naar de Westkustruiters. Mijn moeder dacht dat het om een verkleedpartijtje ging maar ik meldde mij als André en beleefde mijn eerste paardrijles...

De baas van de Westkustruiters was een zekere van Nieuwkerk. Een bazige man met een raar snorretje waardoor hij angstig veel op Hitler leek hetgeen hem absoluut niet scheen te deren. Nee erger nog gedroeg deze paardenbaas zich als de Führer zelf en liep de hele dag te commanderen. Hij was echter een gewezen Artillerie-Wachtmeester uit een tijd dat er nog paarden dienden bij onze fameuse vaderlandse strijdkrachten. Maar alle kinderen en ook ik waren diep onder de indruk van deze baas en volgden gedienschtig zijn order op. Stallen schoonmaken, paarden poetsen, water halen etc. Ik genoot er van.

De Westkustruiters was een club speciaal opgericht voor kinderen en oudere jeugd. Met oude rustige paardjes sloom en de dagen zat en voor ons kinderen moeilijk vooruit te krijgen. Ook stonden ze op karig voer, moesten hard werken en van een sjeke paarden manege kon niet gesproken worden. Bij te veel haver zouden de paarden te wild worden was de filosofie van de baas. Dat hij de centjes liever besteedde aan een flinke borrel en graag achter de meiden aanzat werd ons natuurlijk niet verteld. Daarbij reed hij ook nog eens in een opzichtige roze en open Chevrolet zodat hij bij de Wassenaarse kak de bijnaam had van de Paardenpooier...

Mijn moeder had na mijn niet aflatende aandringen eindelijk toegegeven aan mijn brandend verlangen om op rijles te mogen. Voor mij ook weer en legitieme manier om maar niet thuis te hoeven zijn en voor mijn moeder een manier om van mij af te zijn. En zo hadden we alletwee wat.

Na een half jaar werd er een open dag georganiseerd waaraan ik mee mocht doen. We zouden een demonstratie geven: Carousselrijden. Nu was om de een of andere reden mijn paardje niet beschikbaar waarmee ik doorgaans oefende en moest op die bewuste dag een voor mij nieuw paardje rijden. En dat was Rodetje (Rodette) een mooi kastanje bruin volbloedje en nog relatief kort op stal bij ons. Het begrip volbloed zou mij pas op het einde van de dag duidelijk worden. Uiteindelijk werden wij opgesteld en de demonstratie kon beginnen. Wel een beetje zenuwachtig maar vol goede moed wachtte ik op het commando om voorwaarts te gaan en gaf mijn paardje een flinke por met mijn hakken omdat mij geen andere gebruiksaanwijzing bekend was. Het resultaat was echter verbluffend. Op het moment dat mijn hakken de flanken raken van het dier schiet het paard als een raket onder mij uit. Ik blijf nog een fractie van een seconde zitten om vervolgens in een soort achterwaardse salto

mortale weer met mijn benen op de grond te belanden. De mensen die het zagen vertelden mij later dat ik dit moest oefenen want het was een mooi gezicht. Ik vond het mooi dat ik nog leefde en dat was voorlopig mooi genoeg.

Ruiterkamp...

Dit was voor mij het absolute einde in die tijd. Mijn moeder zou met haar nieuwe man naar de Expo in Brussel gaan en ik mocht hemelzijdank naar het kamp. Het eerste kamp was op een verwaarloosd landgoed in Oosterbeek en later in Lunteren dicht in de buurt van de Rijn. Het was in de oorlog volledig kapotgeschoten en naast de ruïne van een eens zo trotse vila bestond het kamp uit voor mijn gevoel enorme legertenten die als stallen voor de paarden dienden en tweepersoons soldatentjes voor ons als kinderen. Zo een soldatentent deelde je dan met een vriendje en na een flinke plensbui was de natte puinhoop niet te beschrijven. Het ontbijt en de lunch bestonden uit enorme stapels boterhammen zoals ik ze nog nooit had gezien met kaas, jam, boterhamworst uit blik, kaas en kaas. Het avondeten bestond meestal uit een onduidelijke brei van het een of ander en hoewel ik echt niet kieskeurig was als het om eten ging, moest ik spontaan overgeven toen ik macaroni met bloedworst voorgeschoteld kreeg. Het restant heb ik aan de paarden gevoerd die blijkbaar wel alles aten wat je hun voorschotelde. Alles was militair geregeld met corvee zoals keukendienst, piepers jassen, afwassen vegen en... Nachtwacht in de paardententen ! Dus ook ik kwam aan de beurt en het was de bedoeling dat je naast de paarden in het stro zou slapen als een ware huzaar bij de cavalerie / artillerie. Op zich natuurlijk reuze spannend maar wat moest je als kind in hemelsnaam beginnen als er wat fout ging ? En fout kon het gaan als een paard bijvoorbeeld klem zou komen te zitten en in paniek zou raken tussen de balken van de geïmproviseerde paarden-stands. Twee keer ben ik die nacht wakker geschrokken als ik überhaupt al sliep. De eerste keer lag Smokey een bijtgraag zwart loeder met zijn hoofd op mijn slaapzak te snurken. Daar hij ook nog onder de balk van de stand lag, moest ik omzichtig uit mijn slaapzak zien te komen zonder paniek te veroorzaken. Het lekkere dier was ook nog in staat om je zonder pardon de tent uit te trappen. Dus al met al...

De tweede keer was loos alarm maar moest ik met een minizaklampje door de koude paardenvijgen op mijn blote kakken om te kijken wat er aan de hand was. De volgende morgen begon de lol pas goed en moesten de stallen worden uitgemest. Een hels en bijna ondoenlijk karwij voor jongetjes van onze leeftijd maar vanaf die dag rook ik naar paarden, de lekkerste lucht die er voor mij toen bestond.

Ook die ene nachtrit zal ik nooit vergeten. Het paard dat ik kreeg toegewezen heette Golden Dream. Een prachtige maar totaal versleten goudkleurige merrie met witte manen zo uit de strip van Roy Rogers. Bij het opstegen moest je oppassen dat het paard niet in je billen beet. Het arme dier had zulke slechte voorbenen dat het werkelijk over elk grassprietje struikelde en daar moest je dan de nacht mee in. Toen wij op een zandverstuiving in het zwakke licht van de maan een galopje aangingen en ik stijf van angst probeerde uit te vissen waar wij liepen, gingen wij over de kop. Maar dan ook totaal ! Ik maakte weer de bekende boog maar dan voorover en kwam plat op mijn gezicht terecht. Het paard dreunde vlak naast mij tegen de grond. Zou ik het gevaarte over mij heen hebben gekregen dan had ik dit niet naverteld. Als je zo een smakker maakt moet je meteen weer opstijgen anders

durf je nooit meer. Zo blind als een mol met mijn ogen vol zand heb ik de rit toen afgemaakt. Van mijn achtste tot mijn achttiende heb ik intensief paardgereden. Mijn geluk bestond letterlijk uit paarden en zelfs mijn hond ging later mee. Mooier kon ik het niet bedenken !

Een eigen paard...

Inmiddels is het alweer tien jaar verder en heb ik na een opleiding op een buitenlandse Hotelschool en stage mijn militaire dienst vervuld. Daarna een turbulente loopbaan in de Amsterdamse reclamewereld en uiteindelijk voor mij zelf begonnen als zelfstandig reclame adviseur in samenwerking met een paar kanjers uit de Reclamewereld. Nog steeds ongetrouwd en op alle fronten dus een vrije jongen die het met vallen en opstaan heel aardig deed.

Een van die collega reclamejongens kwam op een gegeven moment naar mij toe met de vraag: Zeg jij hebt toch iets met paarden en stelde mij voor om eens te gaan kijken naar een boerderij in Voorschoten met een boer die een Manege aan het opzetten was. En voor dat ik het wist zat ik weer op een paard en reed de bekende rondjes in de binnenbak van die manege. Dat bewuste paard was Floris. Een grote stijve houten appelschimmel die ooit furore had gemaakt als succesvol springpaard. Na deze ervaring was ik zelf zo stijf als een plank en kon een week lang niet behoorlijk lopen van de spierpijn... Dit zou het niet gaan worden en ik had zelfs een afkeer van die boer die gewetenloos en zonder enig gevoel slachtpaarden opkocht dan wel andere afgedankte paarden die hun laatste dagen moesten slijten op een manege met louter amateurs en erger.

Als ik na ruim een jaar nog eens ga kijken is er een en ander veranderd. De lessen zijn beter en de meiden die voor de paarden zorgen doen het met liefde en overgave. De boel is schoon en verzorgd en die boer is een stuk rustiger. Ook het niveau van de ruiters is een stuk beter en de manege krijgt zelfs het predikaat als Erkende Federatie Rijschool. (Ook de Whisky in de bar is goedkoop maar dat hoort in een ander verhaal.) Dat er nog heel wat gebeurd is en water door de Rijn is gestroomd voordat het zover was, daar kan ik nog een boek over schrijven waarin ik zelf ook voorkom. Maar hoe dan ook: Ik acht mijzelf rijp voor een eigen paard en op een dag wordt er een nieuw paard aangevoerd waarvoor ik meteen wil tekenen. Een indrukwekkend groot, glanzend zwart en edel paard. En volgens de papieren een nazaat van de toen bekende hengst Le Duc de Normandie een Franse gefokte volbloed. Het dier had fluwelen gangen, een enorme uitstraling en barstte van de energie. Die zou van mij worden ! Maar die boer wilde helemaal niet verkopen en zeker niet aan mij. Hij vond zo wie zo dat ik te veel babbels had als stadsjongen en de ongezouten kritiek die ik nog niet zo lang geleden op hem had ten aanzien van zijn handel en wandel was hij nog niet vergeten. In die periode van mijn leven had ik iets dat ik nog wel eens terug zou willen hebben. Ik kreeg vroeg of laat alles waar ik mijn zinnen op had gezet. Dus na lang aandringen zou ik een soort lease contract aangaan en na een bepaalde periode kon ik het paard kopen voor een afgesproken prijs. Iedereen blij en iedereen tevreden. Voor zo lang als het duurde althans. Al heel snel bleek dat het paard meer dan een gemiddeld springvermogen bezat dat al heel snel ook buiten de manege op begon te vallen en er kapers op de kust verschenen. Daar had ik niet op gerekend en ook niet op die boer die plotseling van

het hele contract afwilde. Hij begon te roepen en aan iedereen te vertellen dat het niet meer doorging etc. Daardoor stond ik natuurlijk voor aap omdat iedereen in de veronderstelling verkeerde dat het paard van mij was... Ik vreesde dus dat ik roemloos ridder te voet zou worden en dat mocht natuurlijk niet gebeuren ! Toen het conflict begon op te lopen kon ik nog maar aan een paar dingen denken: Betalen. Paard veilig stellen en wegwezen !

De Ontvoering...

Voor dat bewuste Paas weekend heb ik toen de afgesproken som geld overgemaakt en ben uit rijden gegaan om niet meer terug te komen... Halverwege de rit stond een paardentrailer klaar en heb ik Inorit (mijn paard) ingeladen en naar een adres op de Veluwe vervoerd. Die zelfde avond heb ik de boer gebeld en medegedeeld wat ik had gedaan. Ik geloof dat de man ter plekke een hartstilstand kreeg van woede en dreigde mij te vermoorden als ik niet direct het paard terug zou brengen. Dat was ik echter niet van plan met onder andere het gevolg dat nog die zelfde avond een zootje ongeregeld wel een uur op mijn deur heeft staan bonken. Ik woonde en werkte toen in een oud bankgebouw aan de Anna Poulowna straat in Den Haag en die deur kon er wel tegen. Ik heb ze lekker laten bonken.

Het werd lastiger toen men mij probeerde te volgen op weg naar mijn onderduikadres en de boerenbende mij kwam stalken in het 5 sterrenhotel waar ik als hobby in de weekenden voor bartender speelde... Ook kreeg ik een uitnodiging van de Wassenaarse politie om het een en ander uit te komen leggen. De boer had namelijk aangifte gedaan van diefstal. Toen ik kon bewijzen dat van diefstal geen sprake was, kon ik weer gaan. Ik moest wel rekening houden met een civiele procedure die er dan ook kwam.

Nu had ik voor de hele actie mij wel door een bevriende jurist laten adviseren over de juridische houdbaarheid van mijn plannen. Volgens deze slimmerik was er niets aan de hand en stond ik volledig in mijn recht. Dit pakte echter heel anders uit want de boer had op de manege een clubje juristen rijden. Dit was een clubje kleurloze kale kakkers die nooit zouden leren paardrijden maar mij wel graag zouden afschilderen in de rechtbank als een sluwe gladjakker met te veel geld die die arme boer in de luren had gelegd. (Geert Wilders kent ze ook en een van die kakkers was de president van de Rechtbank bij zijn eerste proces) Maar ja van wraking had ik toen nog nooit gehoord dus moest ik bijna weerloos mijn veroordeling aanhoren en werd veroordeeld voor eigen richting met een dwangsom voor elka dag dat ik het paard nog onder mij zou houden. De advocaat die ik nog in de haast had opgetrommeld voor de gelegenheid had niets zinnigs in te brengen en bleek volkomen waardeloos.

Eigen richting houdt in het kort in dat als je iets koopt, betaalt en meeneemt zonder dat het is geleverd met toestemming van de verkoper je van eigen richting spreekt.

Toen ik mijn vrienden in het complot mededeelde dat ik de zaak had verloren, vertelden ze mij dat het bijna niet meer had hoeven. Inorit was over het hek van de buitenbak gesprongen waarin hij elke dag even mocht ronddollen ! Daardoor was hij op de rijksweg terechtgekomen en daarna bij de burens over het hek in het weiland gesprongen. (Het gras bij de burens is altijd groener !) Een

aanstormende DAF kon hem nog net ontwijken en was bijna in de sloot beland. Op het moment van het telefoongesprek stond het dekselse paard alweer rustig te grazen als of er niets aan de hand was. We hebben het die avond maar zo maar gelaten...

Met lood in mijn laarzen en de dood in mijn hart heb ik mijn mooie Inorit de volgende dag terug naar Voorschoten gebracht. Die nacht is het tranen met tuiten en de maanden die volgden waren leeg en somber. Ik heb het nog op een andere stal geprobeerd maar de lol was er af en besluit mijn rijlaarzen aan de wilgen te hangen en mijn paardenhoofdstuk af te sluiten.

Maar dan zijn we weer een paar jaar verder en komen de kriebels en het onweerstaanbare verlangen weer terug. Ga het maar eens uitleggen. Iedereen verklaart je voor gek. Zelfs de paardenmensen vroegen zich af of ik wel goed bij mijn hoofd was en of het nu niet eens tijd werd voor het serieuze leven.

Express...

Dan ik doe iets dat geheel niet in mijn natuur ligt en besluit om een poging te wagen de strijbijl te begraven. Op een gegeven moment bel ik de boer in Voorschoten op en doe hem een voorstel om te praten. Aanvankelijk blijft het stil aan de andere kant van de lijn maar uiteindelijk stemt hij toe en maken wij een afspraak op een neutrale plek in Wassenaar. Na een half uur praten over koetjes en kalfjes komen de paarden weer aan bod. Ik laat hem weten hoe ik mij voel en we overleggen over een basis om de relatie te normaliseren. De hele affaire had ook hem geen goed gedaan en hij hoefde niet lang na te denken om akkoord te gaan. Ik moest alleen niet meer op Inorit rekenen. Na constatering van een kankergezwell in de rug van het arme dier is het kort na de hele toestand afgemaakt (?!)

De hele geschiedenis dreigt zich te herhalen als de boer paarden gaat kopen in Ierland. Op een mooie dag komt hij terug met een mooi stel Iers gefokte sportpaarden. Mijn hart begint sneller te kloppen als ik onder de nieuwelingen opnieuw een stoer maar edel zwart paard ontwaar. Dit was dus Express en bedoeld als cadeau voor de vrouw van de boer. Opnieuw niet te koop. Maar ook nu weer had ik het gevoel dat het paard van mij zou worden !

Alhoewel ik nauwelijkelijk paardeed na mijn terugkomst op de manege kwam ik graag op de zondagmiddagen voor de gezelligheid en om naar de nu regelmatig georganiseerde springwedstrijden te kijken. Daar zag ik dan Express zijn kunsten vertonen en sprong zonder enig moeite alle hindernissen die voor hem klaar stonden. Het dier had een soort opvallende acrobatische behendigheid waarbij hij altijd zijn achterbenen zijwaards omhoog gooide om maar vooral niets te raken. Het was superleuk om naar te kijken maar wat zou ik graag zelf weer met een goed paard over de hindernissen zweven. De techniek van Express noemde ik de Irish Swing en het leverde hem vaak een overwinning op. Met gemengde gevoelens stond ik dan daar weer aan de kant als het paard de Oranje Rozet kreeg opgespeld en de vrouw van de boer met de eer ging strijken. Maar op een gegeven moment doet Express het niet meer. Hij staat stil voor een zware dubbelsprong. De vrouw van de boer wordt gelanceerd en maakt een lelijke smak tussen de balken van de hindernis die haar toch al niet zo beste rug verder beschadigt. Te veel, te vaak, te hoog ! Het

beste en moedigste paard staat een keer stil als het wordt overvraagd. Express blijft weigeren en is paradepaard af.

De kampioen stort volledig inelkaar en wordt vervolgens aan zijn lot overgelaten. Een aantal maanden houd ik Express in de gaten en tref hem vaak lusteloos liggend in zijn stal aan. Zijn veel te lange wintervacht is dof en ziet er onverzorgd uit. Hij staat er triest en verlaten bij want een paard kan zichtbaar lijden als het niet meer de liefde en de aandacht krijgt die het verdient. De boer houdt mij in de gaten en merkt terloops op dat het een rare is en dat het niets meer wordt. Hooguit manegewerk op zijn best maar eerder naar de slager.

Dat nooit natuurlijk en ik stel voor dat ik het met hem wil proberen. De boer hoeft niet lang na te denken en stemt toe waarna ik Express voor een habbekrats kan kopen. Dan moet ik helemaal op mijn gevoel afgaan als de dierenarts en de hoefsmid niets kunnen vinden dat het paard ziek of ellendig zou kunnen maken. Ik begin met het dier veel aandacht te geven en kom elke dag na mijn werk langs om hem net zo lang te poetsen en te rossen zodat zijn huid en zijn vacht weer gezond en glanzend worden. In het vroege voorjaar als de wintervacht gaat wijken voor het strakke zomerkleed is het zichtbaar dat hij met sprongen vooruit gaat. Ook zijn ogen stonden weer helder en hij heeft weer volop belangstelling voor alles wat om hem heen gebeurt. Ook zijn voer houd ik strak in de gaten en voer hem bij met appels, wortels en een strak vitaminen regime en ook met Chlorella dat ik zelf importeer. Nu werd het tijd om hem langzaam weer aan het werk te wennen. Vooral aan de longe in de blubber liet hij al snel zien dat zijn ruime en krachtige gangen weer terug begonnen te komen. Als hij dan begon te bokken en de blubber alle kanten uitvloog dan was mijn dag weer goed. Zo was het ook leuk om met hem aan de hand uit wandelen te gaan en de complimenten aan te horen van: Zo dat is een kanjer geworden ! Na enige tijd had dan hij ook weer de spieren en de kont van een kampioen en was schitterend in proportie. Ook heb ik van Express geleerd dat er zoiets bestaat als heling door energie overdracht. Dan wel een vorm van heling door aanraking... Als ik na een lange vermoeiende dag op stal kwam dan sloeg ik mijn armen om zijn nek en kroelde hem over zijn schoft zo als paarden met elkaar doen. Ik voelde dan een enorme warmte doorstromen. Hij deed het zelfde bij mij door met zijn kin over mijn ruggegraad te schuren en na een kwartiertje was ik weer zo fit als een hoentje. Op stal werden dan natuurlijk grappen gemaakt en dat heb ik maar zo gelaten want uitleggen hoef je nu eenmaal niets op dit vlak.

Nadat ik een mooi zwart zadel, een schapenwollen sjabrak en een rondgenaaid zwart hoofdstel voor hem had gekocht was het plaatje weer compleet. Nu zou ik weer rustige buitenritjes met hem kunnen maken. Lange stapoefeningen door de duinen en rustige galopjes over het zonovergoten stand op de vroege zondag morgens als er nog geen kip te bekennen viel... Op een gegeven ogenblik begon hij weer vrolijk te bokken om zich vervolgens uit te schudden en daarna in galop met zijn neus vlak boven de grond te lopen en af te briesen. Dan weet je dat een paard zich goed voelt en zijn ruiters vertrouwd. Dan is er harmonie ! Wat was dat mooi en wat de baas betreft: Hemel op aarde, een emotie die alleen paardenmensen volledig kunnen begrijpen.

Jarenlang heb ik plezier van Express, maakte eindeloze buitenritten en doe zelfs mee aan bescheiden springwedstrijden waar hij vaak in de prijzen viel. Je kon werkelijk alles met dit paard zo ook Western rijden, barrel racen en stoppen op de vierkante

meter. Het paard houdt mij letterlijk overeind als ik onder hoogspanning sta en op mijn werk projecten aanga die ik niet waar kan maken. Zo laat ik mij verleiden om een Hotel Media Project aan te gaan, naar België te verhuizen en een relatie aan te knopen met een zeer ambitieuze dame welke combinatie mijn zakelijke ondergang zou worden. Al met al te weinig tijd voor Express en door de financiële situatie moest ik toestaan dat Express werd uitgeleend aan de nieuwe rijschool die zich binnen de manege had gevestigd. Wat er gebeurd is weet ik niet precies. Express liet zich niet dressuurmatig rijden door vreemden. En zelfs een amazone met dubbel Z dressuur en hoger ging volledig af toen Express plotseling op vier benen kreupel liep en als een kameel begon telgangen na een poging van haar om daarna met mij weer keurig in de pas te lopen. Volgens ooggetuige heeft de instructeur van de nieuwe rijschool het paard mishandeld op een buitenrit. Express kon plotseling niet meer op een van zijn achterbenen staan en bleek een vergevorderde hoefkatrol aandoening te hebben die niet te genezen is en die zich mogelijk door de mishandeling plotseling openbaarde.

Ik wilde hem nog mee naar België nemen waar ik de ruimte voor hem had maar alles gaat mis. Ik moet afscheid nemen en maak de donkerste tijd van mijn leven door. Maar ook nu nog dank ik Express voor de fantastische jaren en hoop dat hij een mooi plaatsje heeft gekregen in de paardenhemel en over de wolken galoppeert als het paard van Donar de Dondergod !

Een leven met Paarden is als de hemel op aarde.

Maar als je komt te sterven, blijft er niets te erven...

===*===

© november 2017, Caesar Lion Cachet, BasicPublishing.nl